

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: nezl. R. P.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, zastoupené zákonnou zástupkyní M. P., nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, obě t. č. v „X“, a právně zastoupené **JUDr. Michaelou Tošovou**, advokátkou AK JUDr. Pavla Švandrlíka, se sídlem v Kostelci nad Orlicí, ul. Na Lávkách č. p. 778, PSČ 517 41, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, poštovní schránka 21/OAM, PSČ 170 34 Praha 7, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2011, č. j. OAM-55/LE-BE02-K01-R2-2010, ev. č. L008542,**

t a k t o :

- I.** Žaloba **se z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobkyně advokátce JUDr. Michaela Tošové **s e p ř i z n á v á o d m ě n a** za zastupování žalobkyně a náhrada hotových výdajů v částce **12.142,-Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se prostřednictvím své matky jakožto zákonné zástupkyně včasně podanou žalobou ze dne 7. 12. 2011, která byla téhož dne doručena k Městskému soudu v Praze, jenž ji následně postoupil k vyřízení zdejšímu soudu jako místně příslušnému, ve znění jejího doplnění ze dne 1. 3. 2013 domáhá přezkoumání zákonnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2011, č. j. OAM-55/LE-BE02-K01-R2-2010, ev.č. L008542, jímž nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, ust. § 13 odst. 1, odst. 2, ust. § 14, ust. § 14a a ust. § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

V žalobě zákonná zástupkyně žalobkyně nekonkrétně namítla, že žalovaný porušil ust. § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť v rámci své rozhodovací činnosti žalobkyni nevycházel vstříc. Dále žalovaný porušil

ust. § 50 odst. 4 správního řádu, jelikož při rozhodovací činnosti nepřihlédl pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci, díky čemuž nesprávně posoudil žádost žalobkyně. Dále žalovaný porušil ust. § 68 odst. 3 správního řádu, jednak když neuvedl v dostatečné míře důvody výroku svého rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a jednak když v rozhodnutí neuvedl informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům. A závěrem zákonná zástupkyně žalobkyně nekonkrétně namítla, že má za to, že žalobkyně splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu.

Ustanovená právní zástupkyně žalobkyně k žádosti zákonné zástupkyně žalobkyně pak v doplnění žaloby uvedla, že není pravdou, jak uvádí žalovaný, že důvodem žádosti žalobkyně o udělení azylu je legalizace jejího pobytu na území České republiky. Žalovaný ohledně této domněnky sice opakovaně uvádí, že o mezinárodní ochranu pro žalobkyni bylo požádáno až poté, co byla její matka a tedy zákonná zástupkyně zadržena v důsledku svého nelegálního pobytu v České republice, avšak žalovaný opomíjí skutečnost, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla žalobkyní uplatněna v podstatě bezprostředně po jejím narození.

Dále právní zástupkyně žalobkyně namítla, že pokud žalovaný došel k závěru o neexistenci důvodů pro udělení azylu dle ust. § 12 a § 13 zákona o azylu, měl se náležitě zabývat rovněž tím, zda v daném případě nejsou naplněny důvody zvláštního zřetele odůvodňující udělení tzv. humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu. Je sice pravdou, že rozhodování o humanitárním azylu je předmětem správní úvahy žalovaného a na jeho poskytnutí neexistuje právní nárok, avšak žalovaný se v případě žalobkyně ve skutečnosti otázkou, zda v dané věci takové důvody existují, nezabýval, když pouze kuse v napadeném rozhodnutí uvedl, že „se v této souvislosti zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací nezletilé a přihlédl k jejímu věku a zdravotnímu stavu“. Zcela evidentní však je, že právě věkem nezletilé, její rodinnou, sociální a ekonomickou situací se žalovaný nezabýval vůbec a jeho rozhodnutí je tak ryze formální a s ohledem na prakticky chybějící odůvodnění nepřezkoumatelné. V této souvislosti právní zástupkyně žalobkyně podotkla, že smysl institutu humanitárního azylu spočívá v možnosti poskytnout azyl i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ust. § 12 a § 13 zákona o azylu, avšak v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. I při rozhodování o humanitárním azylu přitom musí být dodrženy všechny požadavky kladené na správní rozhodnutí včetně řádného odůvodnění.

Dále právní zástupkyně žalobkyně uvedla, že pokud žalovaný dospěl k závěru, že v případě žalobkyně nejsou naplněny důvody pro udělení azylu dle ust. § 12 až § 14 zákona o azylu, měl se pak podrobně zabývat skutečností, zda došlo k naplnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu a řádně svůj závěr zdůvodnit. Smyslem a účelem doplňkové ochrany přitom je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům, o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů uvedených v ust. § 14a zákona o azylu neúnosné, nepřiměřené či jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Na podporu tohoto názoru pak právní zástupkyně žalobkyně učinila odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2009, č. j. 9Azs 11/2009 – 99. Dle právní zástupkyně žalobkyně z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že původcem hrozby ve smyslu ust. § 14a) zákona o azylu může být i soukromá osoba. Zákonná zástupkyně žalobkyně přitom v průběhu správního řízení opakovaně upozorňovala na skutečnost, že čelí hrozbě a obavám ze strany bývalého manžela s ohledem na jeho dřívější napadání a výhrůžky a že by tímto v případě jejího návratu na Ukrajinu byla zcela bezprostředně ohrožena právě i žalobkyně. Dle právní zástupkyně žalobkyně se žalovaný s touto skutečností dostatečně nevypořádal, když tuto obavu vyhodnotil jako bezpředmětnou prakticky pouze na základě skutečnosti, že žalobkyně vyrůstá se i svým otcem, aniž by se této obavě zákonná zástupkyně žalobkyně blíže věnoval. Z judikatury

Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování, resp. hrozící vážnou újmu, prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Naopak je povinností žalovaného, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují, což se v dané věci nestalo. V této souvislosti právní zástupkyně žalobkyně podotkla, že v daném případě nejsou naplněny důvody vylučující udělení doplňkové ochrany dle ust. § 15a) či § 16 zákona o azylu.

Závěrem právní zástupkyně žalobkyně uvedla, že dle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte musí být zájem dítěte předním hlediskem při jakékoliv činnosti týkající se dětí, a to mj. i činností uskutečňovaných správními či zákonodárnými orgány. Dle čl. 10 této úmluvy jsou státy povinny posuzovat žádosti dítěte či jejich rodičů o vstup na území státu či jeho opuštění pozitivním, humánním a urychleným způsobem. V případě žalobkyně nelze přehlédnout, že se na území České republiky narodila, od svého narození zde žije a Českou republiku považuje za stát, kde má svůj domov. Žalobkyně přitom zde žije se svými rodiči a sourozenci a svůj rodinný život tak spojuje právě s Českou republikou. Její nucené vycestování by bylo v rozporu s Úmluvou o právech dítěte a Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, která v čl. 8 zakotvuje právo na rodinný a soukromý život. Právě ten v situaci žalobkyně nelze realizovat jinde než v české republice, kde jediné zde má rodina prostředky k živobytí. Právní zástupkyně žalobkyně trvá na tom, že žalovaný se důvody pro udělení doplňkové ochrany dostatečně nezabýval a své rozhodnutí dostatečně neodůvodnil.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl. Žalovaný považuje námitky žalobkyně za zcela neopodstatněné, a proto také popírá oprávněnost důvodů uvedených žalobkyní a současně s nimi nesouhlasí, když neprokazují nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný tak odkazuje na správní spis, a to zejména vlastní žádost žalobkyně o poskytnutí mezinárodní ochrany a výpověď zákonné zástupkyně žalobkyně, dále na informace o zemi původu a také na žalobou napadené rozhodnutí, neboť ve věci bylo postupováno v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

K věci uvedl, že správní orgán zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které byly v průběhu správního řízení sděleny a opatřil si potřebné a objektivní informace pro vydání rozhodnutí. V návaznosti na to pak žalovaný zdůraznil, že žalobkyně žádné potíže v zemi původu neměla, neboť se narodila až na území České republiky. V případě návratu do země původu může žalobkyně žít se svojí matkou M. P. a otcem V. M., který o rodinu pečuje a finančně ji zabezpečuje, a to mimo dosah bývalého manžela zákonné zástupkyně žalobkyně, čímž předejdou dalším možným problémům. Žalovaný má za to, že žalobkyně má oporu pro budoucí život ve svém otci i matce.

Dále žalovaný vyjádřil přesvědčení, že správní orgán dostatečným způsobem posoudil v daném případě otázku udělení humanitárního azylu dle ust. §14 zákona o azylu a následně i zákonné náležitosti pro udělení doplňkové ochrany, avšak neshledal opodstatněnost k vydání pozitivního rozhodnutí v tomto směru. Matka žalobkyně v průběhu správního řízení totiž neuváděla žádné mimořádné okolnosti, jež by vedly k udělení azylu žalobkyni ve smyslu ust. §14 zákona o azylu. V žalobě zmiňovaný věk žalobkyně, její rodinné, ekonomické a sociální poměry, které jsou na standardní úrovni, nemohou být dle žalovaného důvodem pro vydání pozitivního rozhodnutí. Vedle toho žalovaný uvedl, že v případě návratu do země původu má rodina jednak možnost vyhnout se potížím s bývalým manželem zákonné zástupkyně žalobkyně a jednak zde existují instituce, které jsou schopny v případě ohrožení rodině žalobkyně poskytnout patřičnou pomoc. K tomu žalovaný podotkl, že na Ukrajině dne 1. 1. 2009 nabyl účinnosti nový zákon umožňující uložit za trestný čin související s domácím násilím správní vazbu v trvání do 5 dnů. Podle UHHRU a La Strada Ukraine ukrajinské orgány, a to zejména ministerstvo vnitra a ministerstvo pro rodinu,

mládež a tělovýchovu věnovaly domácímu násilí více pozornosti než v předchozích letech. Policie v souvislosti s domácím násilím udělila 66.500 výstrah a 4.800 soudních ochranných zákazů, správní pokuty byly uloženy v 85.700 případech, z nichž bylo 84.500 za domácí násilí a 1.200 za nedodržení ochranného zákazu. Sociálně-psychologickou podporu poskytovalo 22 středisek financovaných z rozpočtu regionů a okresů, další střediska pro oběti domácího násilí byla provozována nevládními organizacemi v regionu Vinnica, Doněck, Žitomir, Oděsa, Černichov, Poltava, Sumy a Chmelnickýj. Z dostupných informací je dle žalovaného zřejmé, že ukrajinské státní a nevládní subjekty problematiku domácího násilí řeší.

Závěrem žalovaný uvedl, že taktéž matce žalobkyně a i otci žalobkyně nebyla udělena žádná z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný je přesvědčen, že azylové řízení by nemělo sloužit k celkovému zabezpečení života žalobkyně na území České republiky. Trvá na tom, že žalobkyně nebyla v průběhu správního řízení zkrácena na svých právech a že nesplňuje podmínky pro udělení určité formy mezinárodní ochrany.

O žalobě rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť právní zástupkyně žalobkyně s tímto postupem vyslovila výslovný souhlas a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů o doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním, takže se má za to, že souhlas udělil, když byl o tomto následku ve výzvě soudu výslovně poučen.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

Předně soud uvádí, že žalobou napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelné pro nedostatečné zdůvodnění, a tedy zatížené vadou řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jak namítala zákonná zástupkyně žalobkyně a posléze i právní zástupkyně žalobkyně. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, jež čítá 9 stran hustě psaného textu, vyplývá, že žalovaný se všemi tvrzeními a námitkami zákonné zástupkyně žalobkyně, které uváděla ve správním řízení, náležitě zabýval, přičemž v odůvodnění pak i současně precizně rozebral důvody, které jej vedly k závěru, že žalobkyni se neuděluje mezinárodní ochrana, a to jednotlivě ve vztahu k ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.

Z předmětné žaloby ve znění jejího doplnění vyplývá, že zákonná zástupkyně žalobkyně a právní zástupkyně žalobkyně jsou přesvědčeny o tom, že žalovaný měl udělit žalobkyni azyl popř. doplňkovou ochranu z důvodů uvedených zejména v ust. § 12 písm. písm. b) a ust. § 14a zákona o azylu.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že zákonná zástupkyně žalobkyně jakožto její matka podala dne 8. 3. 2010 jménem žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany. V ní uvedla, že otcem žalobkyně je V. M., který má ukrajinskou národnost i státní příslušnost a který pobývá v České republice na základě povoleného dlouhodobého pobytu, dále že žalobkyně se narodila v České republice, má ukrajinskou národnost i státní příslušnost a hlásí se k pravoslavné církvi. Dále v ní uvedla, že oba rodiče žalobkyně žijí v současnosti v České republice a zajišťují žalobkyni veškerou péči, dále že nikdo z rodiny žalobkyně není členem politické strany ani jiné organizace. Důvodem podání žádosti je skutečnost, že žalobkyně nemůže odjet na Ukrajinu, protože zákonná

zástupkyně žalobkyně se tam nemůže vrátit, když v domě, kde dříve žila, bydlí v současné době její bývalý manžel, který ji vždy bil, takže při jejím návratu se žalobkyní by mohly být zabity, nebo hrozí, že dcera skončí v ústavu. Navíc zákonná zástupkyně žalobkyně na Ukrajině nemá práci a neměla by tak se žalobkyní ani co jíst. Česká republika je pro žalobkyni cílovým státem, kde od narození žije. Zákonná zástupkyně žalobkyně v žádosti dále uvedla, že jménem žalobkyně nenavázala spojení se zastupitelským úřadem ve své vlasti a ani předtím nežádala jménem žalobkyně o mezinárodní ochranu, a dále, že zdravotní stav žalobkyně je dobrý. Zákonná zástupkyně žalobkyně tyto skutečnosti souhrnně zmínila i ve vlastnoručním prohlášení k dotyčné žádosti.

Při následném pohovoru konaném dne 8. 3. 2010 a vedeném v ruském jazyce k žádosti zákonné zástupkyně žalobkyně za přítomnosti tlumočnice zákonná zástupkyně žalobkyně shodně zopakovala skutečnosti, které uvedla v žádosti o mezinárodní ochranu a ve vlastnoručním prohlášení včetně důvodů, proč žalobkyně žádá o poskytnutí mezinárodní ochrany. K tomu dodala, že ona sama do České republiky přicestovala v říjnu 2008 na základě polského víza, kdy přijela ke známým a pak tu zůstala po skončení platnosti víza nelegálně, kdy po dobu 2 měsíců pracovala. Dále dodala, že asi 2 měsíce po svém příjezdu se seznámila s otcem žalobkyně, začala s ním společně žít, a když otěhotněla, zůstala doma. Otec žalobkyně o i v těhotenství pečoval, vozil jí k lékaři, přičemž péči hradil. Dále zákonná zástupkyně žalobkyně uvedla, že si přeje, aby ona a žalobkyně měly v České republice legální pobyt, s tím, že otec žalobkyně, s nímž žije ve společné domácnosti, podniká kroky, aby byl zapsán v rodném listu žalobkyně, a poté zde chtějí žít jako rodina, kdy by došlo k jejich sňatku a kdy u žalobkyně by se provedla změna příjmení. K tomu zákonná zástupkyně žalobkyně doplnila, že otec žalobkyně v České republice nejprve pobýval na základě dvouletého víza, přičemž po jeho skončení si požádal o jeho prodloužení. Závěrem zákonná zástupkyně žalobkyně uvedla, že si přeje pro sebe a žalobkyni klidný život.

Při dalším pohovoru konaném dne 17. 10. 2011 a vedeném v ruském jazyce k žádosti zákonné zástupkyně žalobkyně za přítomnosti tlumočnicka zákonná zástupkyně žalobkyně uvedla, že v současné době spolu se žalobkyní stále žije ve společné domácnosti s otcem žalobkyně, který není dosud zapsán v rodném listu žalobkyně. Otec žalobkyně obě živí z příjmů, které si vydělá na stavbách, s tím, že jemu dříve povolený dlouhodobý pobyt mu skončil před 2 měsíci, vůči čemuž podal odvolání. Zákonná zástupkyně žalobkyně dále uvedla, že na území České republiky pobývá na základě platného výjezdního víza, přičemž žádost o udělení mezinárodní ochrany podávala jen jménem dcery, když ona sama dle ust. § 129 zákona o azylu nemohla požádat. Předmětnou žádost o udělení mezinárodní ochrany podala se zpožděním, protože o této možnosti nevěděla a dozvěděla se to až v záchytném zařízení pro cizince. Dále uvedla, že z Ukrajiny odjela v roce 2004 do Polska a odtud v roce 2008 do České republiky. S bývalým manželem je rozvedená už od roku 1998 a má s ním 2 plnoleté děti, dcera je vdaná a bydlí s manželem a syn žije v domě po její matce. Bývalý manžel vlastní polovinu tohoto domu a občas tam přebývá, je s ním v kontaktu pouze přes děti. Mimo 2 děti nemá na Ukrajině žádné příbuzné. V souvislosti s případným návratem na Ukrajinu pak zákonná zástupkyně žalobkyně uvedla, že by to bylo komplikované, by byl problém s prací i bydlením. Zákonná zástupkyně žalobkyně Ukrajinu naposledy navštívila v roce 2008 a otec žalobkyně, který v České republice žije 17 let, asi 5 let nenavštívil Ukrajinu. Závěrem zákonná zástupkyně žalobkyně doplnila, že je těhotná a neví, co bude dál.

Podle ust. § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, pokud bude v řízení zjištěno, že cizinec je - za a) pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod nebo za b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Z ust. § 12 písm. a) a písm. b) zákona o azylu tedy vyplývá, že podmínky pro udělení azylu splňuje ten cizinec, je-li ve vztahu k jeho osobě zjištěno, že je pronásledován za uplatňování

politických práv a svobod nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických práv a svobod či politických názorů. Za pronásledování se pro účely zákona o azylu považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovýmto jednáním.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný zabýval tím, zda skutečnosti uváděné zákonnou zástupkyní žalobkyně, pro které se rozhodla opustit Ukrajinu a požádat o azyl v České republice – obava z bývalého manžela v případě návratu nezletilé žalobkyně na Ukrajinu a snaha o legalizaci pobytu nezletilé žalobkyně v České republice, je možné posoudit jako důvod pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 písm. a), písm. b) zákona o azylu. Při posuzování důvodů pro udělení azylu podle tohoto ustanovení žalovaný vycházel ze „Zprávy Ministerstva vnitra České republiky – Svoboda ve světě – Ukrajina 2009 ze dne 8. 1. 2010“, dále ze „Zprávy Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2009 ze dne 11. 3. 2010“, dále z „Výroční zprávy Human Rights Watch 2011 z ledna 2011, dále z „Informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky – oddělení zahraničních vztahů a informací o zemích původu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 113176/2009-LPTP, ze dne 13. 5. 2009, č. j. 106362/2009-LPTP, ze dne 19. 1. 2010, č. j. 129871/2010-LPTP, a ze dne 29. 7. 2009, č. j. 111193/2009-LPTP“ a také z „Infobanky ČTK – Země světa – Ukrajina ke dni 6. 9. 2011“.

Na tomto místě soud předesílá, že se zcela ztotožnil závěrem žalovaného o tom, že u žalobkyně lze dospět k závěru, že v zemi původu nebyla pronásledována za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, když se jednak narodila na území České republiky, a to mnoho let po odchodu její matky z Ukrajiny, a jednak i s ohledem na její velmi nízký věk nelze objektivně uvažovat o jejím případném uplatňování politických práv a svobod.

V případě žalobkyně nelze přitom dospět ani k závěru, že by žalobkyně měla mít odůvodněný strach z pronásledování v zemi původu z důvodů uvedených ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Pro posouzení tohoto azylového důvodu je podstatné to, že z jiných důvodů mezinárodní ochranu udělit nelze, přičemž mezi důvody ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu zjevně nepatří skutečnost, že matka žalobkyně měla neshody s bývalým manželem a že na Ukrajině by matka žalobkyně neměla práci, byla by bez finančního zabezpečení a žalobkyně by hladověla. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí v souvislosti s tímto zákonným ustanovením zákona o azylu zcela správně zdůraznil, že zákonná zástupkyně žalobkyně je osobou, která svoji vlast opustila vyjma problémů se svým bývalým manželem výhradně s cílem výdělků v zahraničí, čemuž koresponduje i skutečnost, že o mezinárodní ochranu jménem dcery požádala až poté, co byla pro nelegální pobyt na území České republiky své osoby a také osoby žalobkyně zadržena. Pokud se jedná o problémy, které zákonná zástupkyně žalobkyně zažila na Ukrajině ze strany svého bývalého manžela před odchodem z vlasti, tak soud je ve shodě se žalovaným považuje toliko za potíže soukromoprávního rázu, které nemají žádnou spojitost s rasou, pohlavím, náboženstvím, národností, příslušností k určité sociální skupině nebo zastáváním určitých politických názorů zákonné zástupkyně žalobkyně i samotné žalobkyně. Tomu ostatně odpovídá i fakt, že zákonná zástupkyně žalobkyně v minulosti neúspěšně žádala v České republice o poskytnutí mezinárodní ochrany, a proto následně již ona sama nemohla opětovně požádat o mezinárodní ochranu pro striktní dikci ust. § 129 zákona o azylu, jak připustila ve správním řízení. Soud se shoduje se žalovaným, že tvrzená obava z jednání bývalého manžela zákonné zástupkyně žalobkyně je bezpředmětná, když k rozvodu manželství došlo již v roce 1998 a zákonná zástupkyně žalobkyně od roku 2008 žije ve svazku s otcem žalobkyně, který se o obě stará a finančně je zabezpečuje. Otec nezletilé žalobkyně tak může případně vůči případnému nevhodnému jednání bývalého manžela žalobkyně zasáhnout a učinit potřebné kroky k ochraně žalobkyně i její matky, když z dostupných

informací ze země původu žalobkyně, a to z výše citované Informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky – oddělení zahraničních vztahů a informací o zemích původu ze dne 29. 7. 2009, č. j. 111193/2009-LPTP, vyplývá, že občané Ukrajiny v případě napadení (včetně domácího násilí) se mohou obracet na příslušné policejní orgány se žádostí o pomoc, a v případě laxního či nedůsledného přístupu policejních orgánů či jiných orgánů státní moci lze podat i stížnost na postup těchto orgánů, jak vyplývá z výše citované Informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky – oddělení zahraničních vztahů a informací o zemích původu ze dne 19. 1. 2010, č. j. 129871/2010-LPTP. Soud proto uzavírá, že obavy z bývalého manžela zákonné zástupkyně žalobkyně nelze vyhodnotit za odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, a proto ani žalobkyně nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu ani podle právě citovaného ustanovení.

Rovněž tak soud neshledal, že by žalovaný pochybil, pokud ve svém rozhodnutí, které je předmětem tohoto přezkumu, vyslovil, že u žalobkyně nebyly splněny podmínky pro udělení azylu ani podle ust. § 13 odst. 1, odst. 2 a ust. A § 14 zákona o azylu. Své závěry přitom ve vztahu k oběma § 13 a § 14 zákona o azylu v dostatečné míře zdůvodnil.

Podle prvně citovaného ustanovení lze udělit azyl manželu azylanta, jeho svobodným dětem mladším 18 let nebo rodičům azylanta mladšího 18 let. Tyto podmínky žalobkyně zjevně nesplňuje, když není příslušnicí azylanta, jemuž by byl udělen azyl.

Ust. § 14 zákona o azylu pak upravuje tzv. humanitární azyl, který je výjimečným institutem, když připadá v úvahu pouze tehdy, jestliže není zjištěn důvod pro udělení azylu podle výše citovaného ust. § 12, a to výlučně v případě hodného zvláštního zřetele (např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, apod.). Na udělení humanitárního azylu není právní nárok, nelze výlučně o něj podat žádost a správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení. Udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu je tedy na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu.

Žalovaný správní orgán přitom v dané věci řádně zjistil a posoudil osobní situaci žalobkyně i stav na Ukrajině, jak vyplývá z obsahu správního spisu i z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud sám z toho nedovodil důvody pro přiznání humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména když zákonná zástupkyně žalobkyně popř. právní zástupkyně žalobkyně žádné skutečnosti, z nichž by žalovaný mohl shledat důvody zvláštního zřetele hodné, v průběhu správního řízení ani posléze v řízení před soudem neuvedla. V daném případě má soud za to, že správní uvážení žalovaného spočívající ve volbě neudělení humanitárního azylu nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, bylo v souladu s pravidly logického posuzování a premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním způsobem. Žalovaný zvažoval věk a dobrý zdravotní stav žalobkyně, dále její rodinnou, ekonomickou a sociální situaci, přičemž přihlédl i k tomu, že žalobkyně je v péči obou svých rodičů. Námitky právní zástupkyně žalobkyně o tom, že žalovaný se v nedostatečné míře zabýval tím, zda v daném případě jsou naplněny důvody zvláštního zřetele odůvodňující udělení tzv. humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu, soud proto vyhodnotil jako naprosto neopodstatněné. Soud se přitom shoduje se žalovaným, že vzhledem ke skutkovým okolnostem případu nebyly u žalobkyně dány žádné skutečnosti hodné zvláštního zřetele tak, jak předvídá ust. § 14 zákona o azylu pojednávající tzv. humanitární azyl.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí pak zřetelně vyplývá, že žalovaný v případě žalobkyně za situace, kdy nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formě mezinárodní ochrany, pečlivě zvažoval, zda žalobkyně nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu, jak mu ukládá ust. § 28 téhož zákona. Z tohoto důvodu proto soud neshledal opodstatněnými námitky právní zástupkyně žalobkyně v tom směru, že žalovaný se

podrobně nezabýval skutečností, zda došlo k naplnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu a že svůj závěr v této otázce řádně nezdůvodnil.

V této souvislosti soud předesílá, že žalovaný nikterak nepochybil, pokud ve svém rozhodnutí, které je předmětem tohoto přezkumu, vyslovil, že u žalobkyně nebyly splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu.

Dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu platí, že doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy dle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

A podle ust. 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Ze shora předestřené úpravy obsažené v ust. § 14a zákona o azylu tak jednoznačně vyplývá, že původcem vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát či podstatnou část území, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Tuto skutečnost zcela správně již zmínil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí. K tomu pak žalovaný ještě trefně podotkl, že původcem vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, ovšem pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před vážnou újmou; s tím, že za vážnou újmu se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z vážné újmy vztahuje pouze na část území.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že při posuzování splnění podmínek pro případné udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu žalovaný vycházel z údajů uváděných zákonnou zástupkyní žalobkyně a také z již výše citovaných zpráv a informací o situaci panující na Ukrajině, tj. ze „Zpráv Ministerstva vnitra České republiky – Svoboda ve světě – Ukrajina 2009 ze dne 8. 1. 2010“, dále ze „Zpráv Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2009 ze dne 11. 3. 2010“, dále z „Výroční zprávy Human Rights Watch 2011 z ledna 2011, dále z „Informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky – oddělení zahraničních vztahů a informací o zemích původu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 113176/2009-LPTP, ze dne 13. 5. 2009, č. j. 106362/2009-LPTP, ze dne 19. 1. 2010, č. j. 129871/2010-LPTP, a ze dne 29. 7. 2009, č. j. 111193/2009-LPTP“ a také z „Infobanky ČTK – Země světa – Ukrajina ke dni 6. 9. 2011“.

Z údajů uváděných žalobkyní ve správním řízení, tak jak byly předestřeny shora, přitom bez jakýchkoliv pochyb vyplývá, že zákonná zástupkyně žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla naprosto žádnou skutečnost, na základě které by bylo možné dovodit, že žalobkyni hrozí vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, tak jak předpokládá ust. § 14a zákona o azylu pro případ přiznání doplňkové ochrany, což výslovně konstatoval i žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí.

Dále žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí opodstatněně konstatoval, že se mu jeví naprosto nereálnou obava zákonné zástupkyně žalobkyně, že žalobkyně by byla na Ukrajině umístěna do dětského domova, když v současné době se nachází v pečlivé péči obou svých rodičů a

když pro to nejsou žádné objektivní důvody. Žalovaný rovněž legitimně dovodil, že ani tvrzení zákonné zástupkyně žalobkyně o tom, že na Ukrajinu se s žalobkyní nemůže vrátit, protože tam není práce a neměl by je tam kdo podporovat, nezakládá důvod pro přiznání doplňkové ochrany pro hrozbu nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání dle ust. § 14 zákona o azylu.

Ve vztahu k ust. § 14a zákona o azylu soud ještě dodává, že ani případné ataky bývalého manžela zákonné zástupkyně žalobkyně či prostá hrozba z nich, nelze s ohledem na shora uvedené skutečnosti považovat za újmu ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu, neboť „toliko“ představují o individuální incidenty jedince směřované opět vůči jednotlivci se soukromoprávním podtextem, vůči nimž se může žalobkyně a její blízcí dovolat ochrany ze strany ukrajinských policejních orgánů, jak již soud konstatoval výše.

Dále soud ve vztahu k ust. § 14a zákona o azylu uvádí, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí se žalovaný vyslovil i k tomu, že dle dostupných informací o politických poměrech na Ukrajině je zřejmé, že na Ukrajině v současné době neprobíhá žádný mezinárodní či vnitřní ozbrojený konflikt, jimž by mohla být žalobkyně ohrožena, a proto ani na základě této skutečnosti není dán důvod pro přiznání doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu.

Pro vyhodnocení žaloby jako nedůvodné má pak význam i skutečnost, že žalovaný se výslovně zabýval tím, zda skutečnosti uváděné zákonnou zástupkyní žalobkyně nezakládají důvod pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu, a to pokud by návrat žalobkyně na Ukrajinu byl v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Soud se přitom shoduje se žalovaným, že v případě návratu žalobkyně na Ukrajinu nejsou dány žádné objektivní skutečnosti, které by měly zabránit jejímu společnému životu s rodiči. Je sice pravdou, že oba rodiče žalobkyně v současné době pobývají na území České republiky, kdy matka žalobkyně zde pobývá na základě výjezdního příkazu, a otec nezletilý zde dle tvrzení zákonné zástupkyně žalobkyně v současné době vede odvolací řízení ohledně jeho odvolání proti dříve mu zrušenému povolení k dlouhodobému pobytu. Soud má ve shodě se žalovaným za to, že absence oprávnění k pobytu na území České republiky u žalobkyně, která je ukrajinské národnosti i příslušnosti, nepředstavuje důvod bránící společnému životu žalobkyně se svými rodiči. Soud je téhož názoru jako žalovaný, že s ohledem na skutkové okolnosti případu, kdy matka žalobkyně je státní příslušnicí Ukrajiny a pobývá v České republice „toliko“ na základě výjezdního příkazu, a otec nezletilý v České republice, který je rovněž státním příslušníkem Ukrajiny, má vést odvolací řízení ohledně jeho odvolání proti dříve mu zrušenému povolení k dlouhodobému pobytu, není bezpodmínečně nutné, aby se společný rodinný život žalobkyně s jejími rodiči realizoval v České republice, když může být veden i v zemi jejího původu, kam se může žalobkyně vrátit spolu se svými rodiči.

Žalobkyně, resp. zákonná zástupkyně by měla vzít v potaz skutečnost, že rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu či rozhodnutí o neudělení azylu ani doplňkové ochrany nikterak nevylučuje pobyt takového cizince na území České republiky, pokud jsou k tomu dány rodinné důvody. Tato skutečnost ostatně již byla žalovaným zmíněna v žalobou napadeném rozhodnutí, přičemž k tomu žalovaný správně podotkl, že tuto otázku je třeba případně řešit jménem žalobkyně jejími rodiči dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

K legalizaci pobytu žalobkyně na území soud považuje za potřebné ještě zdůraznit, že právní úpravu pobytu cizinců na území ČR obsahuje výše citovaný zákon č. 326/1999 Sb. - o pobytu cizinců na území ČR, jehož institutů mohla a může zákonná zástupkyně žalobkyně jménem žalobkyně využít. K tomu soud dodává, že v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004, který je dostupný na www.nssoud.cz, je mj. uvedeno, že „azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodnění strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jak o prostředek k

legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“ Zákonná zástupkyně žalobkyně jednající jménem žalobkyně by měla vzít v potaz rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2010, č. j. 6 Azs 5/2010 - 57, který je dostupný na www.nssoud.cz a ve kterém je výslovně uvedeno že „Důvody pro udělení mezinárodní ochrany jsou dány zákonem o azylu a z něj je zřejmé, že mezinárodní ochrany se uděluje ze zcela jiných závažných důvodů, především z důvodů pronásledování či hrozby vážné újmy v zemi původu žadatele. NSS dále konstatuje, že tím, že stěžovateli nebyla udělena doplňková ochrana, nebylo porušeno jeho právo na respektování soukromého a rodinného života, neboť stěžovateli nic nebrání v tom, aby toto své právo realizoval ve své vlasti. V případě, že stěžovatel hodlá realizovat své právo na rodinný život na území ČR, nezabývá jej to povinností dodržovat pravidla stanovená pro pobyt cizinců v ČR, přičemž i v případě, že nejsou naplněny podmínky pro udělení azylu, zákon o pobytu cizinců poskytuje možnosti legalizace pobytu na území ČR.“

Pro úplnost soud ještě uvádí, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí vylíčil i skutečnosti, pro které nelze žalobkyni přiznat doplňkovou ochranu ve smyslu ust. § 14b zákona o azylu. V tomto směru žalovaný naprosto legitimně dovodil, že žalobkyně zjevně nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu ust. § 14b zákona o azylu, neboť není rodinnou příslušnicí osoby, jemuž by byla udělena doplňková ochrana.

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že neshledal naprosto důvodnými ani námitky zákonné zástupkyně žalobkyně o tom, že se žalovaný se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nevypořádal se všemi skutečnostmi jí sdělenými a že by podrobně neuvedl, na základě jakých skutečností rozhodl. Soud neshledal, že by žalobkyně byla v průběhu správního řízení jakkoliv zkrácena na svých právech. Žalovaný nikterak nepochybil, pokud v žalobou napadeném rozhodnutí uzavřel, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení určité formy mezinárodní ochrany.

Soud proto uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, neboť žalovaný vycházel především z vlastních výpovědí zákonné zástupkyně žalobkyně. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 správního řádu. V projednávaném případě soud neobjevil sebemenší náznak toho, že by se žalovaný žádostí žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany nezabýval odpovědně a svědomitě. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Žalobkyni byla pro toto soudní řízení ustanovena advokátka, a proto soud ve výroku rozsudku ad III. rozhodl s odkazem na ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. o přiznání odměny této advokátce za zastupování žalobkyně. Soud přiznal advokátce JUDr. Michaele Tošovské odměnu ve výši 12.142,- Kč, která se skládá z částky 9.300,- Kč za tři úkony právní služby po 3.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb ve znění po 1. 9. 2011 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. b), doplnění žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), další porada se žalobkyní přesahující jednu hodinu ze dne 26. 2. 2013 - § 11 odst. 1 písm. c)]; z částky 300,- Kč za tři s tím související režijní paušály po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č.

177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 a z částky 2.142,-Kč představující 21% DPH za poskytnuté právní služby, kterou je právní zástupkyně žalobkyně povinna podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 26. dubna 2013

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová